

Sy-ll spěwał,
Pijnje džělat,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosó da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělat
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmanna
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée.

• Serbske njeđzelske łopjeno. •

W Budysčinskej, 1. junija 1924.

Czischć a nakład Ssmolerjez knižiczišćezetnje a knižarnje šar. družst. i webm. ruk. w Budysčinskej.
Wutřadźa łóždu šobotu a placzi na měšaz 10 šlotych pjenježtow.

Graudi.

Jan. 7, 37—39.

Nascha dženznischa njeđzela steji po Božim špiczu, na kotrymž je Boži Syn wopušćezil město šwojeho semskeho škutlowanja, chze naž pošasacž na bliske šwojatkki, na kotrychž šo dopielnja knjesowe šlubjenje, šo chze wulecž móž šwojeho šwojateho Ducha. Wěmy, kač je šo tam stalo k šwojatkam wobnowjenje, a mozy noweho žiwjenja šu přichisće do tuteho šwěta. Šo wy tež k nam přichisćo tajki Duch, šo by šo wobnowiło tudomne žiwjenje nascheho luda, šo by mjes nami wotucziło k nowemu škutlowanju žiwe křesćijanštwu. Derje wěmy, šo je namakacž wjele w našim zyrkwinym žiwjenju, šćtož je morwe. Nasch lud je we wulkich džělach kač šucha, njeplódna semja. Wjele je tych, kiž šu liwzy přechćizmo temu, šćtož duscha trejeba. Tajke mozy šu byle tež w špocžatku křesćijanštwu; ale křesćijanštwu je dobyło nad nimi, a to přes šwojateho Ducha. A to kač, šo přeni křesćizjenje dachu šo wabicž wot tuteho Ducha. W ni m a přes njeho šu woni móžnje wustupili se šwojim šwědčenjom bjes bojošću přes šwětom. Na tutym wjekešym šwědčenju nam pobrachuje. Ale Jesuž chze naž k temu wuhotowacž. Wón naž pošasa na móž, kotraž wot njeho wutřadźa, w našim šwoje, po kotrymž prajimy:

Jesuž praji: Bójće ke mni!

I. Bóla njeho: nowe žiwjenje.

II. Přes njeho: nowe dobyće.

I. Přes žiwe žiwjenje, škutlowanje a přědowanje Jesom Křisća křisći to jene wulke napominanje nascheho teksta, kotrež šnajemy w šćpruču, kotryž šmy jako džěczi wulki: Bójće šem

ke mni wšćitzy, kiž wy šprózní a wobćeženi šće, ja chzu waš wšćewicž. A kač je tam chzyl Židow k šebi čažnycž, kač chze wón tež hišće dženzka k nam wšćitkim. Šrael je šo přechćizmo njemu wobarač, a hišće dženzka leži na tutym ludu křostanje. Wjele je tež w našim čažu, kotřiž njechadźa ničšo wo nim wjeđecž. Wulke njeprichćizmo je šo přechćizmo njemu šěhnyło. Čžehodla drje šo čžlowjekojo kač přechćizmo njemu wobaraču? To ma šwoju přichćiznu w tym, šo Jesuž šćatnje pošasa na hrěč, w kotrymž šćodžimy. Š tym dyrbičš liczič, luby křesćizjano, hdyž k njemu džěš, šo wón hlada hacž na dno twojeje wutroby. A to je ša naž něšćo wobćežne. Wón hlada nuts do twojeho doma, kački duch w nim knježi, hacž wy šćarschi šwoje džěczi horjecžehnjecze po tym, šćtož je wjedže k wěčnemu žiwjenju; hacž wy džěczi šće poddane wašim šćarschim w lubošći a pošćušknošći. Wón pruhuje twoje šćđerjenje džělaty džěń, kač njeđzela, hacž šćodžišć po Božich kašćach. Přes nim nje-wostanje w potajnym, hacž šo wobohacžišć i njpratomym kubkom, abo hacž je twój jašć hototy, twojeho bližičeho šćšćnje woběšćacž, přesćadzič, šo na njeho přšćizodžecž abo jeho do haniby přšćinjecž. Wón widži twój potajny hrěč njeprěčćiwosće, twój horošć, šćebicžnosć a šćamopratosć. Haj, tutón Jesuž je tebi wobćežny, dokełž wón do twojeho žiwjenja šćupi se žćadanjom, kotrež šo šćaremu čžlowjekoju w tebi nješpodoba, dokełž chze i tebe won wšćacž, na čžimž twója wutroba wišćy. — Ale wón njepršćidže jenož, šo by jenož přecž wšćal, ale wón přšćidže se šwojim nowym bohacštwom: Je-li šo komu šo pičž chze, tón pój ke mni a napij šo. Wotto bydli drje w kóždym čžlowjeku žćadanje po tym, šćtož dawta w njeměje a šćšćnosći šwěta měř a pošćoju dusče. Šwěť pošćizja tebi, šćtož je wot šwěta: šćisće, čžěne

wjekele, pjenješy a kubla, móz a czešč. Wěščje to wscho cžlowjek tež trjeba. Ale wón wostanje tola khudy, hdyž je to jeho jenicžke a najwyschšje kublo. — Jesuž paš pschinyeže swoje bohastwo je swojeho wěčneho kralestwa, wón pschinyeže sbože a sbožnosť, wón pschinyeže to žiwjenje, kotrež wěčnje traje.

Tuž dži tola tež ty k tutemu Jesužej, stajej so žyly do jeho swětky a pschedewschém wufypaj swoju dušku psched nim, kotrehož ljubosč dže sa kóždym hrěschnikom, so by shonil bohastwo jeho wotdawanja. Masch-li jeho, dha tež sacžujeich, kaš so sapocznie to tebi móz noweho žiwjenja, kotrež wón dawta. To je žyly wěšte, so steji tón w nowym žiwjenju, kotryž je k Jesužej pschischol. Wón čžini mózne, sčtož běšče flabe, a wjekele, sčtož běšče frudne. Wón čžini, so dyrbi to sachodne rum dacž wěčednemu, njesachodnemu, s jenyj kłowom: Wón čžini sbožne, sčtož shubjene běšče. Tajki dže wón tež k tebi. Chzešč jeho wrócžje storčžicž? Chzešč pichi bohu stacz? Dženšja jo twój čžaf; njesčomdž jón, ale dži tež ty, hdyž wón tebe wabi: Je-li so komu so picž chze, tón pój ke nmi a napij so, so by tež ty měl to nim wjekele nowe žiwjenje.

II. Khrystus tu praji: Sčtož wěri do mnje, jako pišmo praji, s teho žiwota reki živeje wody poběhuja. S tym chze prajicž, so tón, kotryž je namatkał nowu móz a nowe žiwjenje w Khrystu, nije to dostal jenož sam sa so, ale so s teho tež bohate žohnowanje sa druhich wufhadža. Reki živeje wody dyrbja bēžecž wot wěrijazych. Po naschim kłowje dyrbjesche so to stacz to mozy swjateho Duchy, kotrehož běšče tón Knjes tym swojim flubil. Tež w starym jalonju flwšchimy hižom wo tutym swjatym Duchu. Čžujemy jeho w profetach a psalmistach, w kralach a wyschšich měschnikach a we swjatyh s nim hutowaných žonach. Ženotlivi so jeho tam dostali; nětk paš swjaty Duchy noweho sčtonja dyrbi bpež wulaty na wscho cželo, na starých a młodyh, na staršich a džecž, na wotrocžkow a na džowki. A tutón Duchy, na kotrehož tež nětk sažo čžakamy, je jena móz byla we wschěch čžakach kschecžijanstwa hacž do tuteho dnja. Sčtož ma tajkeho ducha, tón hmač njemóže, tón dyrbi dawacž swědčjenje wo wjekele a sbožu, kotrež je w nim, a wo Khrystu Jesužu, kiž je tajke wjekele do swěta pschinyežl. Dyrbjeli, so je temu tak, halle pschikladu pschinyešč? Tam w přenim čžafu kschecžijanstwa sčtowanje japoščtolow pod strachom a njepschecželstwow, pod wobcžnočžu a hšchěže wo hšjercži je swědčjenje teho, sčtož kami wuprajachu: My wschaf so teho njemóženy wostajicž. Stawišny žyrkwoje nam powjedaju, kaš bu kłowo ewangelijona předowane, dobudžo jedyn lud po druhim. Mišionarwoje čžahnu won k póhanam, niž, so bychu so semske schazy nahromadžili, ale so bychu póhanam sbožnika jich dušchow pschinyežli. Hladajmy do smutskowneho mišionistwa a hladajmy do kuždeje wošady a do aschich Božich domow, hdyž so Khrystuškowa wučžba předuje pschecžiwu wschemu woboranju a hidženju, wono je to samšne wschudžom: My wschaf so teho njemóženy wostajicž, Duchy Boži nabi čžeri, so bychu pschewo wjazy dowjedeni byli k cžerstwej wodže noweho žiwjenja. A by prawy kschecžijan, čžujesč to tebi nowe žiwjenje Khrystuškowe, dha njemóžesč wrócžje stacz, dha dyrbišch te ty sobu pomhacž, na tym měsčje a w tym powołanju, do kotrehož je Wóh tebe stajil, so bu sobudželil wot twojeho bohastwa a wot twojeho wjekele, so by Knjesowe kralejštwu na semi rostlo a pschiběrało a so bychu nowe swjatkki dale nowe žiwjenje na semi. Samjen.

Gžescž Boža na horach.

Hłob: Sčtož Bohu wjeršchnemu so poda.

Gžescž Božu horu powjedaju,
Lěš khwali ju to schumjenju
A s mrocželow, hdyž sahrinaju,
Wóh s nimi rěči na njeju:
Duž wone kincža, psčocžja;
To je jich hlób — Galeluja!

Nasch Knjes to desčjezu stupa dele
A samutlene wožiwja,
Wón lacžnym horam wóhhu sczele,
Jich žórka sažo napjelnja:
Duž kurja so a wopruja
Sčwój džaf a cžescž — Galeluja!

My drjema, kercžki, jela, tratow,
Wjeršch horow, lěš, wscho w žlobinach,
Sčtož wobhdla tu horde skaly,
Sčtož šletuje po halosach:
To wpsłaj s nami khwalenja,
Daj Bohu cžescž — Galeluja!

Kaš krašnje Božo wuhotowal
Ty semju so a njebeža!
Ssy semju s nowa požohnowal
Po lijenzy — — Ty lubosč so,
Wscho živi Twója dobrota,
Budž khwalba Čži — Galeluja!

Ty klonzu swojemu dasch swěčicž
Na stych a dobrých cžlowjekow;
Twój swjaty duch chžyl naš wšchěch swjecžicž,
So my herbjo njebežow.
Schežim stawy twójoh' kralejštwu
Naš k cžescži Čži — Galeluja!

Handrij Sejler a J. W.

Domoj.

(Pofracžowanje.)

VII.

Domoj bě žebi žadał, doma nětko bě. Wo jstwoje tam ležesche we kóžu pichi wofnje. Tam běchu jo jemu stajili. Chžyšche hladacž dele k žyrkwočžy a — na kercchow.

Nan a bratr běšchtaj hnydom wotjětoj s maczerju, jako bě nastročžaza powjesč pschischla. S Jurjom so wrócžichu. Dopjelnichu jemu to jenicžke pschecže, kotrež měsčesche. Jich pschewodžesche džaf a modlitwa staršchewu towaršcha, kotryž bě so bórly sažo shrabal.

Jurij tu nětko ležesche druhi thdžen. Sčwjatki běchu psched durjemi. Ludžo so hotowachu na swjate dny, sa kotrež bě pschirada wonkach so hižo woblekla krašnu pychu nalětnju. Kaš so to jelenješche, kaš to kčžejesche! To bě wjekele! A Jurij so wjekelesche a — hotowasche.

Na swjatkki měnišch. Chžyšche k swjatkam stanyč, žebi myšlišch. Haj, na swjatkki so hotowasche, na wěčnje swjatkki; na tajke swjatkki pschihotowasche tež swojich lubých, wošebje maczerku lubu a nana. A to kłowo jeho pschihota bě sažo: „domoj!“ so domoj pódže a domoj pschidže, wo tym powje-

dasche, a so tam domach so wschitzu sažo wobladaju a tam na wěcne domach wostawaju.

Ból to bě a bolosč starychimaj, niz mjenje bratrej a sotije. A tola, hdyž jeho taš wješele rěčecž blyščachu wo tutym domoj-pschindženju, njemōzachu dotho frudni bycz; bě jim to kaž hlož i druheho kraja, a to wōcžlo blyščezaze bě drje, taš so jim sdasche, hižo wobladašo něšto i krašneho raja wěcnošče. —

Esobatu do šwjatow to bě. Towaršč bě tu pobyl se šwojim nanom. Jurij bě so wješelil. Sdyž bēšchtaj so na dompuč hotowakoj, bě Jurij towarščej, kotryž jemu wutrobne: „Na šajowidženje!“ pšchwoła, prajil: „Šaj, na šajowidženje!“ Zyle wěšče na šajowidženje! „Ale mój luby, tu niz, tam domach!“ A to bě i wješelym hložom prajil. Towaršč njebě druheje wotmōwōw namakaš, hač so Juriej ruku kōczesche, hladajo na njeho se blyšowazym wōcžlom. —

„Nanko! Maczerka!“ šawoła Jurij. Wobaj tam hnydom bēšchtaj pšchi ložu. „Nanko! Maczerka! Wēstaj, hdyž bych chyzl jutije šwjatki šwojeczicž! Tamle wōnkach pod šchtomami pšchi kōwōw ja pošlězu! — Do Božeho domu tam njemōžu šobu hieč! — Chzu tamle wōnkach pod mōdrymi njebjekami hladacž i zyrkwicžy kaž taš husto! — Še tola czoplo!“

Starščej šwolischtaj a šlubischtaj, so jeho i bēšatom tam wōn donješetaj; je-li so wjedro taš rjane a czople kaž dženš. —

„To budže, to budže!“ džešče Jurij, so džakujō. „To budže rjenje! — Taš šmy to i džedom a i Tobu, nanko, šydali taš husto njedželu tam wōnkach, hdyž bēšmty wot kenschi a hdyž bě to rjenje!“ —

Na jeho bēšym wobliczu bě lute wješelenje.

„Šlej, maczerka, nanko! Šswjatk je našy šbōžnik Šesus Šhryštus se Šswjaty Duchom i tym wuczōmnikam šažo pšchischol, kotryž tam na jeho šjewjenje czalachu. — Taš chzemy my tu jutije tež hromadu bycz wschitzu — Ty, maczerka, a Ty, nanko, a bratr a Šanka, a chzemy czakacž. Wōn wěšče tež i nam pšchindže!“ — — (Pōkracžowanje.)

Serbšfa zyrkej w Amerizy.

Wo njej tu hižo dyž a dyž pišachmy. Pšched krōtkim bu nam wobšchōwny list i Ameriki pšchepodaty i nadrobnej rosprawy wo wuczehnjenu Šserbow do Ameriki a wo wuttworjenju wošady we Šserbinu ad. Š tuteje chzemy, kaž šebi to tōn, kotryž ju napiša a pošla, pšcheje, tu to a tamne i prjedatōšchim tu wōšjewjenym rosprawam dodacž a taš powjescze wo našchich krajanach wo zyršje wudospōlnjecž. Ša pšchecželmu pošhlyku wuprajamy tu i. Šanej Měrcžinej w Texašu wutrobny džak a štrōwimty jeho we šprawnym šerbškim: „Šomhaj Bōh!“ — Ššnadž je tež wōn czitar našcheho njedželnika a šnadž mōže so šobu poštaracž wo to, so by jich tam wjaz a wjaz czitarjow bylo. — Šajšich, kotryž bychu hiščeje tu wo šakškej a pruskej domišnje našche „Šomhaj Bōh“ czitali a so wo nowych czitarjow štarali, pštamty tež tu pola naš w Europje; pšchetož pšchezo je jich domow hiščeje došcž, do kotrychž našche kopjenko njepšchindže, nješmē pšchincž, haj bojimty so štoro, so tu tajzy hiščeje šu, kotryž dyrbjeli pomōlanja a šastojnstwa dla našche kopjenko czitacž, ale jo njeczitaja.

Pšchirunaj i temu tež „Šomhaj Bōh“ lēto 1922, czijšlo 45, 46, 47 a lēto 1923 czijšlo 30 a 31.

Šnjes Měrcžin nam šdželuje je štawišnom, kotrež bychu w lēcze 1904 šestajene, jato ewangeliš-lutherška wošada Šswj. Šawoła wo Šserbinu w Texašu šwōj 50 lētny jubilej šwojecžesche. Šētšja je to pošajškim hižo 70 lēt, so šebi tam našchi šerbšzy krajejnjo šažōžichu wošadu a runje dženšja, 23. meje, hdyž tole

pišamy, je to 71 lēt, so w Dubach njebočicžkeho šararja Šana Šiliana powoľachu ša wjednika wošady, kotraž bě ša rosšudžila, domišnu wopušchecžicž a do Ameriki wuczahnycz, pošajškim něšto czitacž, šchtož runje w tutych lētach šažo a šažo šta a šta czinja. Tuto powoľanje škōncži šo i tutymi šlowami: „Bōh Šnjes chyzl nam wschēm šwojeho Šswjateho Ducha dacž, so my wostanjemy we šwōrnej lubosčzi i njemu a i lubowanemu duchōwnemu, domiž junu wschitzu njedōndžemty i tuteho padrōžnistwa do jeho njebjeskeho kraleštwa a Šeho i lubym duchōwnym nješwalimty a njeczecžimty do wschēje wěcnošče. Šamje!“

Š tych mužow, kotryž i šararjom Šilianom tehdy jednachu, bě pšchi 50-lētnym jubileju jenož jenicžki hiščeje žiwty, Šarl Šeinert; nětk je tež tutōn na Božej prawdže. Š tych paš, kotryž tehdy šobu czehnjechu — bě jich pšches 500 —, je jich tež dženšja hiščeje wjazzy žiwtych.

Prjedy hač wuczahowarjō 14. dezembra 1854 hač do města Galveston w Texašu dojedžechu, pšchetrachu wjele czežkeho duzy po puču pšches Šendželiku a po morju; wošebje czežko jich žakōštna šholera domachpštasche. Šač do 14. dezembra ihubichu jich 73 pšches šmjercž.

200 mil dohki bě puč, prjedy hač na to městno dōndžechu, na kotrymž nowu koloniju šažōžichu. Wschitzu hač tam šobu njedoczežechu. Čzi, šiz žantych šrēdkow wjazzy njemējachu, dyrbjachu šo prjedy hižo wo dželo a šašlužbu štaracž; wōstachu wo New-Ulmu a druhich městach.

Šo pšchētrachym dohkim puču namakachu wuczahowarjō škōncžnje šwōj kraj. Ale wschōn šapocžatk kolonije bě jara czežki; šhorosče pštachu šydleschcžo domach; lēcze 1856 a 1857 bēšchtej czežkej lēcze wulšeje šuchoty. Tola i Božej pomōzy bu wschō pšchetrate a šydleschcžo šažōžene a natwarjene. Njepštachu tam tola jenož šašlužbu a wschēdny šhlēb ale tež městno, hdyž mōhli šwojemu Bohu šlužicž njemhlyeni po czistym wušnacžu ewangeliš-lutherškej zyršwje. Š Božim domom bě jim přenje lēta dom, kotryž bě i dohom šara; 17. oktobra 1855 šaczeže duchōwny Šilian do njeje. Šodownicžku 1859 poštwjecži „Šrjetwjanu zyrkej“, pošdžišcho šchulu, a to w šerbškej, němškej a jendželškej rēczi.

Rēcželi šu tam přenje lēto jenož šerbški; bēchu tam jenož Šserbjo. Wošadne šhromadžišny bēchu šerbške, kaž to šapiski dopoľaja. W šmutškwonej amerikanškej wōjnje, w lēcze 1861, pšchindžechu přeni Němzy do šydleschcža a wošady, tež lutheršzy. Tuž džeržachu porjadnje šerbške a němške Bože šlužby.

Wošadny šapisk lēta 1869 liczi we wošadže 128 šwōjbow, 581 dušchow, a to 363, kotryž i špowjedži šhodžachu, a 218 džecži, kotrež njebēchu hiščeje škonfirmasiwane. 148 mējachu prawo šlowowanja. 493 bēchu Šserbjo, 88 Němzy; mjes tutymi 88 šu paš tež poššerbške šwōjby.

Šserbin bě šlowna wošada; nimo toho šastarāšche duchōwny Šilian hiščeje pobožne. Tam w Texašu nješydlichu tehdy jenož tu a tam lutherške šwōjby; ně, bēchu tam zyle šydleschcža. Dōkelž je duchōwny Šilian njemōžesche wschē šastaracž, prošchesho šynodu wo předarja, kotryž by, tam wōšolo pučujō, tutych Šutherškich duchōwnje šastaracž. Tutu proštwu njemōžesche šynoda dopjelnicž. Taš wōšta duchōwny Šilian šam hač do lēta 1868. W tutym lēcze mōžesche duchōwneho Šimmermanna ša druheho lutherškeho mižionškeho předarja ša Texas šapōšlacž.

Ššydlicžcžo a wošada Šserbin paš rosčesche a pšchibērašche taš, so šo po czajku wot njeje 6 nowych wošadow wōdželi.

(Pōkracžowanje.)

